

'DIKKE' ROMAN VAN WELAGEN

ZOEKTOCHT NAAR EEN DIERBARE

DOOR ERIK DE VRIES

SCHRIJVER ROBBERT WELAGEN HEEFT DE SMAAK TE PAKKEN. Na zijn debuut *Lipari*, een novelle van nog geen honderd pagina's, volgde in 2008 de iets dikkere roman *Philippe's middagen*, en met zijn jongste boek *Verre vrienden* slecht hij ruimschoots de tweehonderd pagina-barrière.

In *Verre vrienden* volgen we Olivier Stuart, die aan het begin van het verhaal bij toeval zijn jeugdliefde Eline Combier weer tegenkomt, met wie hij veertien jaar geleden een gelukzalige zomer heeft beleefd. Maar met Eline is het sindsdien bergafwaarts gegaan, en vlak na de hernieuwde kennismaking pleegt ze zelfmoord. Haar plotse dood, zo kort na hun onwaarschijnlijke hereniging, brengt Oliviers geheugen onherroepelijk in gang, en met die hemelse zomer in gedachten besluit hij in het verleden te duiken van deze hoogbegaafde dochter uit een welgesteld gezin.

De reis van Olivier, op jacht naar informatie over Eline, wordt in het boek afgewisseld met de herinnering aan de zomer die Eline en Olivier jaren eerder samen hebben doorgebracht. Zij ontmoet hem en zijn familie op het moment dat haar moeder een tijd naar het ziekenhuis moet. Ze logeert in die periode bij hem, en vanaf dat moment zijn de twee onafscheidelijk, zoals dat heet, en het spreekt dan ook voor zich dat Olivier aanschuift bij de kunstgeschiedenislessen die Eline geeft voor de kinderen uit de buurt. Elke week kunnen de kinderen zich laven aan Elines uiteenzettingen over zeventiende- en achttiende-eeuwse Franse schilderkunst. Aan het einde van de lesreeks staat een tweedaags bezoek aan het Louvre gepland, in-

clusief een overnachting in het Hotel de Crillon op Place de la Concorde. Als vervoermiddel heeft Eline gekozen voor een limousine met chauffeur.

Verre vrienden kent veel parallellen met Welagens vorige roman, *Philippe's middagen*. In beide boeken komt een hoofdpersonage voor met veel kennis en belangstelling voor beeldende kunst. Thematisch valt er ook het nodige te herkennen: alle hoofdpersonages zijn vrijgevochten en eigenzinnig, en hebben een moeizame of verstoorde band met hun ouders. Ook in *Verre vrienden* hecht Welagen veel belang aan locaties, als de plekken waar herinneringen, de drijvende kracht achter beide boeken, tot leven komen. Dat in beide romans een cruciaal gebouw uit de jeugd van de hoofdpersonages tegen de vlakte is gegooid, is kenmerkend. Zelfs in opbouw zijn de boeken hoegenaamd gelijk: een toevallige ontmoeting vormt de start van een zoektocht naar de identiteit van een dierbare. En ook in *Verre vrienden* speelt de auteur met herinneringen, die onbetrouwbare verbanden die zijn personages leggen tussen heden en verleden.

Maar *Verre vrienden* is voor alles een boek over een verloren, fragiele vriendschap, en de stukken waarin Eline en Olivier samen figureren, gegoten in de verstillde, soms haast fluisterende stijl van de auteur, springen er duidelijk uit.

De scène waarin de twee aan het graf staan van Martin Combier, de vader van Eline, is sterk. Lees hoe Olivier probeert zich de man in te beelden: 'Eline glimlachte goedkeurend. Ze waardeerde het dat ik haar vader als een levende man beschouwde, iemand naar wie je kon zwaaien terwijl zij tegen hem

praatte. Een man in lange beige regenjas zag ik, sterk van karakter maar droevig van gemoed, zachtvaardig voor Eline en meelevend voor zijn vrouw.'

Hoewel het boek stilistisch geen zwakke stukken kent – Welagens talent is hiervoor eenvoudig te groot – is het geheel minder strak gecomposeerd dan zijn twee voorgaande titels. De hoofdstukken over het uitstapje naar Parijs met de buurtkinderen onder leiding van Eline vallen uit de toon. Ook, dat is een fundamentele bezwaar, sluipt er in de relatie tussen Eline en Olivier een mate van volwassenheid die niet geloofwaardig aandoet. Überhaupt is het een raadsel waarom Welagen ervoor gekozen heeft zijn boek grotendeels te laten dragen door pubers van een jaar of vijftien: ingewikkelder romanpersonages zijn nauwelijks voorstelbaar. Het manco is niet zozeer dat Welagen hiervoor kiest – het kan een interessante blik opleveren –, maar dat uit het verhaal geenszins duidelijk wordt wat zijn gedachte hierachter is geweest.

Het heeft er alle schijn van dat Robbert Welagen het tijd vond om na zijn dunne, ingetogen roman *Philippe's middagen* iets livigers af te leveren. *Verre vrienden* is hiervan het wisselvallige resultaat: het is bijna dubbel zo dik al zijn vorige werk, maar het extra gewicht blijkt voornamelijk baby vet in plaats van spiermassa. **LT**

Robbert Welagen, *'Verre vrienden'*, Nijgh & van Ditmar, 222 pag., € 17,50

